

פרק תשעה עשר

*

תמצית הביאורים המובאים בפרק הקודם

מלשון הספרים הקדושים

מסודרים באופן של שפיכת הנפש בבקשות להש"י
שנזכה שיתקיימו בנו ובכל ישראל
כל הדברים הטובים האמורים במזמור זה כרצונו יתברך

*

מִזְמוֹר לְתוֹדָה. רבונו של עולם, זכנו לזמר לפניך מזמור זה בבית המקדש, בעת שנזכה להקריב לפניך קרבן תודה, כדי להודות לך על כל הטובות והישועות שעשית ושתעשה עמנו.

הֲרִיעוּ לַיהוָה כָּל הָאָרֶץ. זכנו שעל ידי אמירת תיבות אלו עכשיו, יושפע התעוררות על כל אחד מהנבראים הנמצאים על הארץ בכל העולם – שכולם יזכו להשמיע קול תרועה וזמרה ולהודות להשם יתברך על נפלאותיו אשר עושה עם כל אחד תמיד.

**

עֲבֹדוּ אֶת יְיָ בְּשִׂמְחָה. רבונו של עולם, זכנו שעל ידי אמירת תיבות קדושות אלו ביני לבין קוני, יתעוררו ויתעלו כל האברים והגידים והחושים וההרגשים שלי ושל כל בני ביתי וכל עמך ישראל, ויזכו לשמוע ולקבל ולהתעלות מקול ה' הקורא אליהם ומשפיע בהם את הכחות שיעבדו את ה' מתוך אהבה שמחה עצומה, מכח הכרתם בגודל ערכה וחשיבותה של כל פעולה קטנה שזוכים לעבוד את ה' ולעשות רצונו של מלך מלכי המלכים.

בָּאוּ לִפְנֵי בְּרִנָּה. ונזכה לעבוד את ה' בשמחה על ידי שנבוא לפני ה' תמיד 'ברננה' ובזמרה, כי הרננה והזמרה הנעשית בחיצוניות בפה, מסייעת לזכות לבוא על ידה אל השמחה הפנימית בכל חדרי הלב.

דָּעוּ כִּי יְיָ הוּא אֱלֹהִים. וזכנו להיות דבוקים תמיד בידיעה הברורה שה' בורא ומחיה ומנהיג את כל 'הטבע' – בגימטריא 'אלהים' – ונזכה להאמין שאין שום דבר תלוי בכחנו וביכלתנו אלא הכל תלוי רק ברצונו יתברך שמו, כי כל עניני הטבע נבראים ומונהגים על ידי הש"י לבדו.

הוא עֲשֵׂנוּ. וְלוֹ אֲנַחְנוּ. ונזכה לזכור תמיד כי ה' עשה אותנו עם כל הכחות שלנו, וכל מה שיש לנו הוא שלו וממנו, לכן אנו זוכרים תמיד שכל הצלחותיו היא לא מכחנו ועוצם ידינו כלל, אלא הכל רק ממה שנשפע עלינו ממנו יתברך.
עֲמוּ. ונזכה להודות להש"י על הקדושה אלקית שנטע בנפשנו – שבזה אנחנו 'עמו'.

וְצֵאן מֵרַעִיתוֹ. ועל השפעת הגשמיות שהוא משפיע לנו – שבזה אנו 'צאן מרעיתו'. ולא נדאג כלל על סיפוק צרכינו, כמו שהצאן אינם דואגים על המרעה מפני שהם סומכים על הרועה שיבקש להם את המרעה הטוב ביותר עבורם, כך אנו לא נדאג על מילוי צרכינו, אלא נהיה סמוכים ובטוחים על חסדי הש"י ועל גודל רחמיו, שמסבב כל מיני סיבות כדי לפרנס כל אחד מאיתנו באופן הטוב ביותר, כאשר גלוי וידוע לפני הרועה הרחמן מה יהיה האופן הטוב ביותר עבור כל אחד מצאנו של ה' יתברך.

בְּאוֹ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה. ונזכה להחשיב ולייקר ולחבב כל דבר מצוה שהש"י מזכה אותנו וכל רגע ורגע שהש"י נותן לנו את הזכיה שיתקיים בנו רצונו שנחיה בעולם הזה – ועל ידי זה לא נהיה עסוקים בדאגות ועצבות על כל מה שנהגנו באופן שכתוב עלינו ש"לא אנחנו עמו וצאן מרעיתו" – אלא נבטל את כל הדאגות והצער מפני כבוד המלך, ונהיה מלאים שמחה ושבח והודאה לה' על כל הטוב והעושר שזיכה אותנו בכל רגע שקורא עלינו אשר אנו 'עמו וצאן מרעיתו'.

ובאופן זה נזכה לבוא אל שערי – שערי עבודת ה', כל יום וכל רגע מימי חיינו, עד הרגע האחרונה שנבוא אל שערי גן עדן – מתוך רגשי תודה ותהלה לה' על רוב טוב וחסדו עמנו תמיד.

חֲצֵרֵתָיו בְּתִהְלָה. ונזכה להלל את הש"י, וכל דיבור של תהלה להש"י יעלה ויכנס לתוך החצרות הקדושות העליונות אשר בעולמות העליונים, זה למעלה מזה, ועל ידי התהלהות שנאמר לה' יאיר בקרבנו אור הנשמה, וכל החשכות שבתוכינו וסביבנו – ברוחניות ובגשמיות – תיהפך לאור גדול ולרחמים גמורים.

הוֹדוּ לוֹ. ונזכה להודות לו יתברך תמיד, ועל ידי זה נזכה למסור עצמנו לגמרי אל ה' ולהיות דבוק בו ובאהבתו תמיד.

בְּרָכוֹ שְׁמוֹ. ונברך תמיד את ה' כי כל הברואים מוקדשים לְשִׁבְחָתוֹ את הבורא ולהעלות מהם קילוס ושבח לבורא, ועל ידי שהאדם האוכל אותם מברך עליהם – הרי הוא משלים את שבח הבורא במקומם. [ונחשב שמוסיף בחשיבות ברכתו חומש יותר מברכתם].

כִּי טוֹב יי. וְנוֹדָה וְנִהְלֵל לִהְיוֹת בְּזֶה שֶׁנִּכְיָר וְנוֹדִיעַ וְנִפְרָסָם כִּי ה' הוּא טוֹב, וְכָל חִפְצוֹ וְרִצּוֹנוֹ שֶׁל ה' – הוּא אֵךְ וְרַק לִהְיוֹת עָלֵינוּ מְטוֹב תָּמִיד. וְגַם כְּשֶׁאֵין הַדָּבָר נִרְאֶה וְנִיכָר בְּגִלּוֹי עִם כָּל זֶאת נִזְכּוֹר וְנִידָע כִּי תְּכִלִּית כָּל הַנִּהְגָּת ה' הִיא רַק לִהְיוֹת בְּטוֹבוֹת אֱמִיתוֹת לְכָל אֶחָד, כִּי הוּא שְׁלִימוֹת הַטוֹב וְחִפְץ רַק בְּטוֹבָתוֹ הָאֱמִיתִית שֶׁל כָּל אֶחָד.

לְעוֹלָם חֶסֶד. חֶסֶדוֹ שֶׁל ה' נִשְׁפָּע מֵעֲצָמָיוֹתָיו בְּלֹא שׁוּם הַבְדֵּל בִּמְצַב הַמִּקְבָּלִים, לֵכֵן חֶסֶדוֹ נִמְשָׁךְ לְעוֹלָם עַד אֵין סוֹף כִּמוֹ שֶׁהָשׁ"י הוּא אֵין סוֹף.
וְעַד דֹּר וְדֹר אֱמוּנָתוֹ. הַנִּהְגָּת ה' הַקְּבוּעָה וּמְסוּדָרָת בְּעוֹלָמוֹ בְּכָל סְדְרֵי הָעוֹלָם נִקְרָאת 'אֱמוּנָה', [כִּי אַחֲרֵי שִׁסְדָהּ אֶת הַטֶּבַע וְהָעוֹלָם וְחִקְקָהּ חֻקֵּיהֶם, הוּא כְּאִילוֹ הַבְּטִיחַ שֶׁהַחֻקִּים הָאֵלֶּה יִתְמִידוּ כָּל יְמֵי עוֹלָם, וְהוּא מְקִיִּים בְּכָל רִגְעַת אֶת מַה שֶׁמֵּאֱמִינִים בּוֹ שֶׁהוּא מְנַהִיג אֶת הָעוֹלָם]. וְלִפִּי הַנִּהְגָּת כָּל דּוֹר וְדוֹר – נִמְשַׁכֶּת וְנִשְׁפָּעַת הַנִּהְגָּתוֹ הַקְּבוּעָה בְּחֻקֵּי הַטֶּבַע.